

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Lost in the Snow

Holly Webb

Text copyright © 2006 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2006 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Pufi, pisicuța rătăcită în zăpadă

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Elena Irimia

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Aloma Ciomâzică-Mărgărit

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pufi, pisicuța rătăcită în zăpadă / trad. Elena Irimia –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3044-5

I. Irimia, Elena

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

PUFI, PISICUȚA RĂTĂCITĂ ÎN ZĂPADĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Elena Irimia

LITERA®
București
2018

Pentru Sammy și Marble, și pentru adevărata Rosie

Capitolul unu

Toamna, ferma Rosebridge arăta minunat. Frunzele mărețului stejar aflat într-un colț al curții se auriseră și, din când în când, unele dintre ele se desprindeau și pluteau spre pământ, speriiind găinile în picajul lor spiralat. Era o așezare veche, încântătoare, iar cei din familia Moffat își duceau traiul la ferma de lapte de mai bine de o sută

de ani. Erau acolo grajduri, un hambar mare și o casă veche dar primitoare, care părea să îmbie oamenii să-i calce pragul în răsăritul tomonic.

Dar astăzi nimeni nu părea să vadă cât era de încântătoare. Doamna Moffat și fiul ei Ben erau în birou, verificând cu îngrijorare situația contabilă. Fusese un an greu, și banii rămăseseră tot mai puțini. În curte, Sara, fiica de treisprezece ani a doamnei Moffat, încerca să aranjeze puțin cotețul păsărilor.

– Au! țipă când se lovi pentru a patra oară cu ciocanul, din neatenție. Îmi pare rău, puișorilor, le spuse ea găinilor care ciuguleau și scormoneau pe lângă picioarele ei. O să trebuiască să-l așteptați pe Ben să vină să mă ajute.

Puse ciocanul jos și se îndreptă spre casă, dar un zgomot venit dinspre grajduri o făcu să se oprească.

Oare ce era scârțâitul acela caraghios? Sara aruncă o privire pe deasupra ușii grajdului către Gus, bătrânul lor ponei. O privi și el și fornăi scuturându-se. Apoi își îndesă botul într-o grămjăoară de paie aflată dedesubt. După expresia chipului nu părea să plângă, dar, serios acum, din toate locurile din lume, chiar acolo trebuia să...

– Rosie! Ai fătat! exclamă Sara entuziasmată.

Se aplecă atât de tare peste ușa grajdului, încât aproape căzu înăuntru. Rosie, pisica de la fermă, îi aruncă o privire încruntată.

– Îmi pare rău, îmi pare rău! Promit că nu vin să te necăjesc, vreau doar să mă uit puțin.

Pisoii stăteau cuibăriți lângă Rosie în așternutul de paie al lui Gus. Se cățarau unii peste alții în timp ce își căutau încet mama cu boticurile, încă orbi și neajutorați.

– Rosie, sunt minunați! Deci, câți sunt? Doi negri, unul roșcat... ba nu, doi roșcați. Of, măi piscoiașilor, ce bine-ar fi să stați locului! Încerc să vă număr. Și unul tărcat... o, vai de mine!

Vocea plină de încântare a Sarei se stinse. Pisicuța tărcată era atât de firavă, cu mult mai mică decât frații și surorile sale, și abia se mișca.

– Sper că o să fii bine... șopti Sara îngrijorată –, în vreme ce unul dintre piscoi se suia pe ea.

Dar avea o presimțire neagră că micuța făptură era prea plăpândă ca să supraviețuiască...

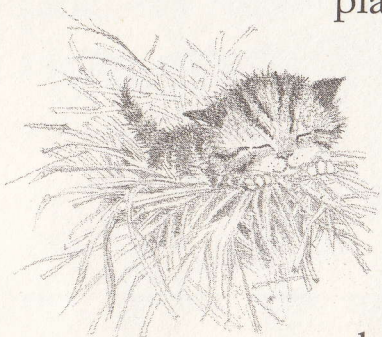
Deși trăia la fermă dintotdeauna și știa că asemenea lucruri se mai întâmplau uneori, Sarei i se

umplură ochii de lacrimi.

Pisoiul cel mic era atât de drăgălaș – avea blănița lungă și arăta ca un

ghem de puf! Sara privi cum ceilalți îl tăvăleau din nou, iar botul său mic se deschise să protesteze cu un mieunat stins, aproape neauzit.

Tristă, Sara își șterse ochii cu mâneca. Se mai uită o dată la pisoi – cel puțin ceilalți patru păreau voinici și

sănătoși – și fugi să dea vestea mamei și lui Ben.

– Rosie a fâtat! strigă ea, deschizând ușa bucătăriei.

Doamna Moffat își iți capul din ușa biroului.

– Vai, ce drăguț! Și câți sunt?

– Cinci, dar...

– Cinci guri în plus de hrănit, oftă Ben abătut.

Era student la Facultatea de Agromonomie și se specializa în managementul fermelor. Ca toți cei din familia Moffat, iubea ferma Rosebridge și suporta cu greu faptul că lucrurile nu mergeau bine. Ferma producea abia cât să supraviețuiască, iar Ben ținea socoteala fiecărui bănuț cheltuit.

– Dar sunt niște guri tare mici, Ben! Putem hrăni cinci pisoiași, spuse mama zâmbind.

– În curând s-ar putea să mai fie doar patru, anunță Sara. Cel mic și tărcat e atât de firav! Nu cred că scapă cu viață.

– Vai de mine! spuse doamna Moffat, sărind în picioare și îndreptându-se spre bucătărie. Hai să vedem, Sara, unde sunt?

Sara îi conduse la noua familie, sperând în sinea ei că mama avea să-i spună că își făcuse griji degeaba. Dar doamna Moffat privi cu tristețe pisoii cel mai mic.

– S-ar putea să ai dreptate, Sara. E prea mic. Păcat de el!

– Nu-i spune „el“, mamă, sunt sigură că e o pisicuță.

– Știi ce vrei să spui, e atât de frumușică și de gingașă, cu dungile acelea cafenii și negre încântătoare, oftă doamna Moffat.

– Nu putem face nimic? întrebă Sara, iar ochii i se umplură iarăși de lacrimi.

– Cred că am putea încerca să-i dăm cu pipeta din laptele acela special pentru pisici, spuse mama sa, ezitând. Asta dacă ne lasă Rosie. Dar, Sara, nu te atașa prea tare de ea! Îmi pare sincer rău, dar nu are șanse prea mari.

În următoarele două săptămâni, Sara se întrebă dacă Rosie îi auzise cumva când spusese că pisoii cel tărcat nu va trăi. Bătrână și încăpățânată,

pisica părea decisă să le demonstreze tuturor că se înșelaseră. Mereu avea grijă ca puiului tărcat să-i mai vină o dată rândul la supt. Când se împliniră trei săptămâni și pisoii începură să mișune prin grajd, cea mică era tot firavă, dar părea că o să-i ajungă repede din urmă. Rosie era foarte protectoare, dar le lăsa pe Sara și pe mama ei să hrănească puiul tărcat și să-i mângâie pe toți din când în când. Pisoiașul cel mic căuta să fie dezmiertat cât mai mult și, când stătea în brațele Sarei, torcea neașteptat de tare pentru o făptură atât de firavă.

În scurt timp, pisoii mai mari se plictisiră să mai exploreze grajdul și să se hârjonească printre copitele lui Gus, așa că tentativele de evadare nu întârziară să apară.

Într-o dimineață, cei doi motănei roșcați se ascunseră după ușa grajdului. Când Sara intră, o zbughiră afară în curte. Pentru o clipă, părură surprinși de cât de mare era lumea de afară, dar cu siguranță n-aveau de gând să se întoarcă. Rosie păru să-și dea seama că nu-și mai putea ține pisoii închiși, așa că îi împinse și pe ceilalți afară. Dar pisicuța cea tărcată scânci și se ascunse după ea – lumea de afară era prea mare și prea înspăimântătoare.

Rosie împinse pisicuța spre ușă, dar aceasta se puse pe un mieunat sfâșietor, agățându-se cu lăbuțele și căznindu-se să ajungă înapoi la culcușul ei protector din grajd.

– Rosie, n-o bruftului așa! spusese Sara, ridicând de jos pisicuța care